

Valóságos könyvtár – könyvtári valóság : könyvtár- és információtudományi tanulmányok 2016 / szerk. Kiszl Péter és Boda Gáborné Köntös Nelli.– [közread. az] ELTE BTK Könyvtár- és Információtudományi Intézet : Budapest, 2017. – 312 p.

ISBN 978-963-284-842-6

(Elektronikus formában a <https://edit.elte.hu/xmlui/handle/10831/34590> címen is elérhető.)

Tanulmánykötet a könyvtári valóságról

Igényes tartalmat közvetítő konferenciakötetet tartok a kezemben, amely megjelenésében eltér a hasonló kiadványok többségétől: az előadásokat és tanulmányokat magában foglaló kiadvány mutató kemény borítóval jelent meg, és ez „könyvesebb” megjelenést nyújt, mint a gyakoribb puhakötésű kötetek.

A pályázati támogatásból létrejött kiadványt Kiszl Péter és Boda Gáborné Köntös Nelli szerkesztette a *Valóságos könyvtár – könyvtári valóság* elnevezésű konferencia nyomán megírt tanulmányokból.

2017-ben már harmadik alkalommal került sor a lassan hagyományosnak mondható eseményre. A kötet – *Könyvtár- és információtudományi tanulmányok 2016* alcímmel – a 2015 novemberében megrendezett második találkozó előadásaiból válogat. (A tanulmányok a konferencia honlapjáról (lis.elte.hu/vkkv) is elérhetők.) Az első találkozóról csak egy összefoglaló beszámoló készült, annál inkább öröndetes, hogy 2015-ben már fontosnak tartották a rendezők, hogy az előadások „maradandóbb” formában is elérhetőek legyenek, vagyis nyomtatásban is megjelenjenek. Bízunk benne, hogy ez a jó gyakorlat folytatható lesz, és a harmadik találkozó után is megjelenhet majd a nyomtatott kiadvány.

Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar Könyvtár- és Információtudományi Intézete, valamint a Könyvtártudományi Doktori Programja közös szervezésében létrejött esemény célját így fogalmazták meg a szervezők: „A konferencia célja, hogy lehetőséget adjon a könyvtár- és információtudomány aktuális, a szakmai közösség hazai és határon túli képviselőit egyaránt foglalkoztató kérdéseinek megvitatására, jelen esetben a könyvtárak valós és virtuális szerepének, lehetőségének elemzésére, a könyvtárak információközvetítő és tudományos kutatómunkát támogató küldetésének több aspektusú problémafeltárására, jövőbeli feladataik széles körű vizsgálatára.”

Az első konferencia idején talán még nem gondolták a rendezők, hogy hagyományt teremtenek, és két évente megrendezhetik a találkozót. 2013-ban egy napba sűrítették a hat előadást a Tudomány Napja alkalmából, míg két évvel később jelentősen bővült a program, ismét a Magyar Tudomány Ünnepehez kötődve. A magyar és külföldi előadókat párhuzamos szekciókba szervezve hallgathatták meg a résztvevők.

Mind Kiszl Péter előszavában, mind Szalay Péter rektor-helyettes bevezetőjében megfogalmazódik a gondolat, hogy a rohamosan változó világban is helyet kap a könyvtár, de tény, hogy szerepe megváltozott, a hangsúlyok áthelyeződtek a dokumentumokról az információtartalomra, és új kihívások teszik próbára a könyvtárakat és a könyvtárosokat. A digitális átalakulás mentén újra kell gondolni a szerepünket, feladatainkat, küldetésünket.

A könyv első fejezete – a két bevezető előadás – a könyvtárak jövő-

jét latolgatja. Mindkét szerző könyvtárlátogató, de világosan látják az információkeresési szokások változását, a digitalizálás hatását a könyvtárak használatára. Igaz, nem kérdőjelezik meg a könyvtárak létjogosultságát, de szerepük erőteljes átalakulását elkerülhetetlennek látják.

Frank Tibor, az Angol-Amerikai Intézet Amerikanisztika Tanszékének egyetemi tanára tisztelettel beszél a könyvtárakról („... az Egyetemi Könyvtár szemnyitogató, pályaalpozó, örökemlékezetű hely maradt gyermekkori emlékeimben.”), de maga is elismeri, hogy az adatbázisok és a digitalizálás korában átalakul a tudásipar, egyre több forrásdokumentum érhető el távolról, digitális formában. Külföldi tapasztalataival összevetve azt is megállapítja, hogy „a magyar könyvtárügy jelentősen le van maradva a nemzetközi színvonaltól”, ezért tézisekben foglalja össze a legfontosabb teendőket, amelyek előbbre vihetik a magyar könyvtárügyet.

Déri Balázs, az Ókortudományi Intézet Latin Tanszékének tanszékvezető tanára is kedves emlékeket idéz fel könyvtárakról, könyvtárosokról, de mégis ezt írja: „a saját könyvtár-használatom is átalakult a kezdődő digitális korban.” Igaz, a fontos könyveket, hosszabb írásokat továbbra is nyomtatott formában érdemes olvasni, de ugyanakkor az adatbázisok páratlan módon gyorsítják meg a keresést, az információ felkutatását. A két „világ” kiegészíti egymást, mindkettőnek megvan a maga pótolhatatlan szerepe. Amint írja, „a végtelen sebezhető kultúra legalább virtuális megmentésére mindenütt, de nálunk aztán különösen óriási energiákat kellene fordítani. A ma- iaknál sokkal többet.”

A Hazai és határon túli könyvtári alternatívák fejezetben hét tanulmány sorakozik elméletről, gyakorlatról, múlttól és jövőről.

Fodor Péter, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár harmadik ciklusát töltő, kiemelkedő tapasztalattal rendelkező főigazgatója világosan látja, hogy a könyvtár információs központ szerepköre milyen mértékben erősödik, és hogyan tölti be társadalmi szerepét a mindig változó körülmények között. A korszerű, szolgáltató könyvtár kialakítása nem várható magára. Nem kell félni a változásoktól, hanem okosan, tudatos mérlegeléssel, elemzéssel és cselekvéssel kell megtalálni az igényeknek leginkább megfelelő szolgáltatásokat. A siker záloga a határozott vezetés, a világos célok, a stratégiai szemlélet és a tervszerű változásmenedzsment. Így gondolkodott a Szabó Ervin Könyvtár is, amikor határozott lépésekkel modernizálta tereit és szolgáltatásait, hogy jobban

megfeleljen a használói szokásoknak, elvárásoknak. A főigazgató véleménye szerint „megújuló szakmai programmal, megújuló szakemberekkel, megújuló intézményrendszerrel” lehet minőségi szolgáltatást nyújtani.

Székelyné Török Tünde, az Egyetemi Könyvtár osztályvezetője többek között statisztikai adatokkal támasztja alá azt a tényt, amit sokszor emlegetünk, azaz hogy csökken ugyan a betérő olvasók száma, de a távhasználatok mennyisége ugrásszerűen nőtt az elmúlt években. Igaz, pont az online használat statisztikai mérése vet fel számos kérdést, kételyt. Mit számolunk bele, hogyan számoljuk? Mennyire valóságos a mérőszámok? Talán nem mondok újdonságot az olvasóknak azzal, hogy e cikk írásakor is folyik a vita arról, hogy hogyan tükrözhetné valósabban a statisztikai adatgyűjtés a technika fejlődését, a változó könyvtári szolgáltatásokat, a használat súlypontjainak áthelyeződését. A közelmúlt rohamos változásait, valamint a kialakult új szolgáltatásokat áttekintve, a problémás területeket látva a szerző az OSZK markánsabb koordináló tevékenységének érvényesítését, valamint a felsőoktatási könyvtárak közvetlen és hatékony együttműködését sürgeti a párhuzamosságok kiküszöbölése és a hatékonyság növelése érdekében.

Silvia Stasselová, a pozsonyi Egyetemi Könyvtár főigazgatója egészen más szempontból vizsgálja a felsőoktatási könyvtárakat. Írásában az új felfogásban kialakított, modern egyetemi könyvtárak bemutatásán keresztül elemzi, hogy a 21. században milyen vonzerőt jelent az egyetemistáknak a formabontó épületek és a modern szolgáltatások jelenléte a felsőoktatásban. RFID-val azonosított gyűjtemények, wifi-elérés, csendes és „beszélgetős” termek váltakozása, tágas és világos terek, a fények játéka az épületben, a modern technológia és a különleges dizájn találkozása mind-mind vonzerő a fiatalok számára.

Hajnal Jenő, a vajdasági Magyar Nemzeti Tanács elnöke rendszeres látogatója a magyarországi könyvtári eseményeknek. Ezúttal a Délvidéki Magyar Tudástárát mutatta be, melynek célja a magyar kisebbség közel egy évszázad alatt felhalmozott szellemi örökségének digitalizálása és hozzáférhetővé tétele. A Kapocs Könyvtári Csoportnak jelentős érdemei vannak a vajdasági magyarság információellátásának megszervezésében és a könyvtári fejlesztésekben. A tanulmány számos, figyelemre méltó digitalizálási programot sorol fel, kijelölve a stratégiai célt: a tudástár tényleges felépítését, melynek alapját a regionális kompetencia központok adatbázisai képezik. (Itt

említeném meg, hogy az OSZK és a Neumann-ház munkatársaiból és további könyvtári szakemberekből álló magyarországi NOKI Bizottság is tett javaslatot hasonló koordinációs hálózat megvalósítására mintegy 10 évvel ezelőtt. Ez akkor nem jött létre, de talán a közeli jövőben az informatikai fejlesztési programnak köszönhetően az OSZK élére állhat a könyvtárak digitalizálási programjának.)

Kiszl Péter, intézetigazgató egyetemi docens – a konferenciakötet egyik létrehozója – szintén tartott előadást a 2015-ös találkozón, melyben bemutatta azokat a törekvéseket, melyek révén a felsőoktatás hatékonyabban lépést tud tartani a könyvtári szolgáltatásokat érintő, korszerűsítést sürgető kihívásokkal. A „*Fokozatváltás a felsőoktatásban*” elnevezésű stratégia hosszú távon jelöli ki az irányvonalakat, melyek mentén a nemzetközi gyakorlathoz igazítva átalakulhat az oktatás a képzőhelyeken – jobban megfelelő a munkaerőpiaci, a gazdasági és a tudományos igényeknek. Az új szemlélet szerint nem a tanulási folyamat, hanem az eredményorientált tanulás játszik döntő szerepet, miközben törekedni kell az elmélet és a gyakorlat egyensúlyára, a szükséges szakmai kompetenciák megszerzésére. A könyvtárosképzés BA és MA szintjének fontosabb jellemzőit egy jól áttekinthető táblázatban foglalta össze a szerző. Mindezek megvalósításához széles körű együttműködésre van szükség a hallgatók, a tanárok, a képző- és gyakorlóhelyek, valamint a szakmai szervezetek között.

Gurka-Balla Ilona, a Babeş-Bolyai Tudományegyetem tanársegédje az erdélyi magyar nyelvű könyvtárosképzés történetét tekintette át előadásában az egyetem 1872-es alapításától napjainkig, bemutatva azt az „*élő és a jövőbe tekintő közösségi tere*”, amely a BBTE-t jellemzi. Ma már korszerű IT-eszközöket alkalmaznak, az EBSCO discovery szolgáltatását használják a visszakereséshez és Digitális Könyvtárat építenek a legértékesebb dokumentumokból.

A fejezet zárásaként *Barátné Hajdú Ágnes*, tanszékvezető egyetemi docens, a Magyar Könyvtárosok Egyesületének jelenlegi elnöke a napjainkban is égető kérdéssről, a tudatos karrierépítésről, a könyvtáros életpályáról beszélt előadásában. Az életpályamoddellel elsők között foglalkozott a Magyar Könyvtárosok Egyesülete, amely a Könyvtári és Informatikai Szövetséggel karöltve dolgozik a javaslaton. Számos ismert és tapasztalt könyvtári szakember lett a Könyvtáros Életpályamodell Bizottság tagja, képviselve a különféle könyvtártípusokat és a szakmai kompetenciák széles körét. Az életpálya alap-

pilléreinek a képzés, az előmenetel folyamata és az illetményrendszer tekinthető. Fontos, hogy a tudatos karrierépítés már az egyetemi évek alatt elkezdődjön. Ebben nemcsak a tanulásnak és a kapcsolatépítésnek van szerepe, hanem a megfelelő kompetenciákat, a korszerű tudást átadó oktatásnak is komoly jelentősége van. A Bizottság – az EMMI-vel is együttműködve – folyamatosan dolgozik a modell kialakításán. Az eddigi eredmények ellenére a munka dandárja még előttünk van.

A következő fejezetben az oktatók változatos témájú tanulmányai olvashatók *Dippold Péter* előszavával. *Bíbor Máté János* tanársegéd irodalomtörténeti kutatásai során érdekes felfedezést tett: Szerb Antal kötetének általánosan ismert megjelenési évét vitatja. Számos utalást talált arra vonatkozóan, hogy valójában első kiadásként a jelenleg ismert megjelenési évet megelőző évben került ki először a nyomdából a Száz vers című kötet.

Bella Katalin tanársegéd a politika és az irodalom összefonódását, egymásra hatását elemzi Révay József minisztersége alatt. Konkrét eseteket vizsgáló kutatásai rámutatnak, hogy milyen módon alakította a korabeli kultúrpolitika az irodalmi életet, milyen kényszerhelyzetbe hozta az alkotókat. Ady, Petőfi vagy József Attila megítélése, vagy a Kossuth-díj odaítélése körüli ellentétes vélemények érdekes adalékok a kor szellemi életének megismeréséhez.

Németh Katalin egyetemi adjunktus igazán gyakorlatias könyvtári témát választott: a Domonkos Rendtörténeti Gyűjtemény kapcsán vizsgálja a tárgyi feltárás kérdését az egyházi gyűjtemények esetében. Az egységes szemlélet hiányát és a tárgyszavazás eltérő megközelítését számos példán keresztül mutatja be. A hibás vagy legalábbis nem egységes tartalmi feltárás számos problémához vezet a visszakereshetőség szempontjából.

Boda Gáborné Köntös Nelli adjunktus a minőségi munka, a minőség szemlélet kérdését a dokumentumleírás kapcsán vizsgálja. A formai leírás is hasonlóan problémás pontokat mutat, mint az előző tanulmány a tartalmi feltárás terén. Itt is látunk példákat arra, hogy hányféle módon születhet meg a leírás ugyanarról a könyvtári egységről. Nem tűnik vigasztalónak, hogy az OCLC kutatásai szerint hasonló a helyzet a külföldi katalógusokban is. A szerző – a minőség-elvű szemlélet jegyében – a feltáró munka írásbeli szabályozásának fontosságára hívja fel a figyelmet. (A leírási gyakorlat eltérő voltát a közös katalógusok építése során magam is megtapasztaltam. A Magyar

Országos Közös Katalógusban a duplumrekordok kiszűrésénél szinte megoldhatatlan feladat elé állítja az informatikusokat a rövidítések eltérő használata vagy az egységes tárgyszórendszerek hiánya.)

Fodor János adjunktus írásában a digitalizálást és annak eredményességét szokatlan szempontból elemzi. Meglátása szerint a könyvtárosok elvesztik a kapcsolatot a művekkel a nagyobb mennyiségű digitalizált állományok megjelenésével – a virtuális gyűjtemények önálló életet élnek. Kutatásaik során azt vizsgálták, hogy a könyvtári weboldaloknak és a közösségi oldalaknak milyen szerepe van a gyűjtemények megismertetésében. Fontos, hogy a digitalizálás mentén „a szakmai szemléletben hangsúlyos szerepben maradjon a könyvtáros, mint kreatív, a webes publikálásban kompetens szakember.” A Budapesti gyűjtemény jó gyakorlatával példázza, hogyan érvényesülhet a könyvtári tudáskincs a dokumentumok népszerűsítésében.

Tószegi Zsuzsanna címzetes egyetemi docens igazán aktuális témát vet fel: a könyvtárakban még kevésbé elterjedt felhő-technológia adatvédelmi és szerzői jogi vetületével foglalkozik, melyek a digitális világban egyáltalán nem egyszerű kérdések. A felhőszolgáltatások előnyeinek és hátrányainak ismertetése mellett könyvtári szempontból is áttekinti az alkalmazás lehetőségeit.

Kerekes Pál egyetemi docens az e-könyvek megjelenését mint „könyvészeti fejleményt” tekinti, és kezelésüknek sajátosságait feszegeti. Míg külföldön több kezdeményezést is találunk az elektronikus kiadványok könyvtári forgalmazására, a magyar könyvtári világban még alig jelent meg az e-bookok kölcsönzése a szolgáltatási palettán, mivel nehezen illeszkednek a gyűjteménybe mind leírásuk, mind használatuk tekintetében. Az elektronikus szöveg igen sok olyan jellemzővel bír, amely nehezen kezelhető a hagyományos gondolkodás keretei között. Csak egyetlen példát említve gondoljunk a hypertext utalásokkal vagy QR kódokkal kitágított tartalomra, amely hatására a szöveg határai elmosódnak. Ráadásul az e-könyveket Magyarországon az ÁFA-törvény is inkább szolgáltatásként fogja fel, nem kiadványként.

Senkei-Kis Zoltán adjunktus az informatikus könyvtáros hallgatók körében vizsgálta a könyvtáros szakmáról alkotott képüket. Részletesen bemutatja a kutatást és annak eredményeit. Megállapítja, hogy „fontos még a képzés során a hallgatók pályaszocializációját fókuszba helyezni, hogy kiforrott szakmai identitással lépjenek a munka világába.”

Sebestyén György professor emeritus a könyvtár- és

információtudomány 2010-es években létrejött új eredményeit mutatja be, jelezve, hogy ezek elérésében – ami a könyvtárosképzés megújítását illeti – zászlóshajó szerepet tölt be az ELTE BTK Könyvtár- és Információtudományi Intézete. Kerekes Pálra és Kiszl Péterre is hivatkozva ismerteti az e-könyvekkel kapcsolatos kutatások, vizsgálatok eredményeit, valamint összegzi a témában folyó kutatásokat, kiemelve azok jelentőségét és a felvetett kérdések megválaszolhatóságának hiányosságait is.

Fodor János adjunktus második tanulmányában kitér arra is, hogy oktatási programjukban hogyan készítik fel a diákokat a digitális szolgáltatásokra, és bemutatja, hogy ennek érdekében hogyan foglalkoztak a diákok a tartalomszolgáltató rendszerek feltérképezésével és rendszeres értékelésével. Hosszú lista mutatja, hogy mely digitális táarakat vizsgálták és milyen szempontrendszer szerint.

Mátyás Melinda, az ELTE könyvtárosa beszámolt a három jezsuita tudós – Hevenesi Gábor, Kaprinai István és Pray György – kéziratának egyedi forrásokat tartalmazó gyűjteményéről, illetve annak kutatásáról. A tervszerű digitalizálás eredményeként a dokumentumok az ELTE Digitális Intézményi Tudástárába kerültek a jobb kutathatóság érdekében.

A következő fejezetben a doktoranduszok tanulmányait olvashatjuk, melyekhez *Bényei Miklós* írt bevezetőt.

Bilicsi Erika, az MTA Könyvtár és Információs Központ osztályvezetője a tudományos kommunikáció fejlődését foglalta össze az ókori kezdetektől a jelen open access törekvéseinek bemutatásáig. Kiemeli az OTKA programok jelentőségét és a felsőoktatás felelősségét, valamint a könyvtárak szerepét a tudományos publikációk széleskörű elérhetőségének biztosításában.

Kovácsné Koreny Ágnes, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár főigazgató-helyettese a hozzáférés és az újrahasznosítás lehetőségeivel foglalkozik írásában, bemutatva a TEL (The European Library) kezdeményezéseit és törekvéseit a nemzetközi tudományos együttműködés terén. Sorra veszi a TEL által használt tudásszervezési rendszereket és az adatgazdagítási megoldásokat, valamint bemutatja a kutatási tevékenységet támogató Europeana Research projektet.

Ambereg Eszter, a pécsi Csorba Győző Könyvtár igazgatóhelyettese jogi szempontból járja körül az e-kölcsönzést. A kapcsolódó fogalmak – hasznokölcsönzés, bérbeadás, nyilvánossághoz közvetítés, jogkimerülés fogalmainak a tisztázása hasznos lehet

mindazok számára, kik foglalkoznak a gondolattal, hogy elektronikus úton elérhető szolgáltatásaikat erre a területre is kiterjesztik.

Takács Dániel, a Budapesti Ügyvédi Kamara szolgáltatási igazgatója a felhasználó-azonosítás problémáit taglalja a digitális szolgáltatások esetében. Az ügyfélkapus azonosítást több szempontból is megoldásnak látja. (A könyvtárakba való egyponthoz való beiratkozás, az egységes tagsági kártya problémája már évekkel ezelőtt is terítéken volt. Talán napjainkban, amikor már vannak jól szervezett központosított azonosítási rendszerek és az informatikai fejlesztésekkel lehetővé válhat a könyvtári szolgáltatások magasabb szintű koordinációja, végre megvalósulhatna ez a mindenki számára könnyebbéget jelentő megoldás.)

Sörény Edina, a Nemzeti Közszerzési Egyetem könyvtárának főigazgatója stratégiai kérdésekről beszélt előadásában. Az üzleti életből a közzszerzésbe átgúrózó stratégiai szemléletet a mintegy 3700 könyvtár fejlesztési irányait érinti. A könyvtárak életében lezajlott három stratégiai ciklus elemzése segítheti a jövőbeni fejlesztéseket.

Nemes László, a Magyar Információtudományi Alapítvány elnöke ezt írja: „a könyvtárak szerepe különösen fontos, hiszen időt állóan és mindenki számára hozzáférhetően tárolják nemcsak az adott intézményben, hanem akár az azon kívül keletkező tudást is.” Tanulmányában nemzetközi összehasonlításban is vizsgálja a felsőoktatásban az oktatást meghaladó tevékenység – például az üzleti szektor irányába történő tudás- és információátadás – lehetőségeit.

Juhász Éva, a Magyar Képzőművészeti Egyetem Könyvtár, Levéltár és Művészeti Gyűjtemény könyvtárosa új területet érint: a könyvtári coaching lehetséges szerepét vizsgálja. Az állandó kihívások, amelyek a könyvtárak és munkatársaik szembenéznek, megkövetelik a folyamatos fejlődést, új készségek megszerzését, egy új könyvtáros-kép kialakítását. Érdekes szakemberek segítségét kérni a szemléletváltásban, hogy a könyvtárosok korszerű módon

legyenek az ügyfelek – olvasók, információkeresők – iránymutató segítői a digitális világban is.

Vass Johanna, a Magyar Művészeti Akadémia osztályvezetője az RDA-ról mint az információközvetítést támogató könyvtári eszközről ír, amely más megvilágításba helyezi a feltárás és hozzáférés megoldását a virtuális térben. Több előadásból is láthatuk, hogy a digitális világban szinte minden könyvtári szolgáltatást át kell értékelni, új megoldásokat kell találni arra, hogy a virtuális szolgáltató-környezetben a lehető legjobb elérhetőséget biztosítsuk a digitális dokumentumokhoz. Az FRBR-modell, a Linked Data, a szemantikus web, az RDA (Resource Description and Access) útmutató már nem ismeretlen fogalmak, ezek alkalmazása „élővé teszi a könyvtári katalógusokat; a könyvtáros közösséget megajándékozza a változás szembeni aktivitás érzésével...”.*

Dávid Adrienne, a Budapest Gyűjtemény tájékoztató könyvtárosa a képi dokumentumok osztályozásméleti kérdéseivel foglalkozik. „A képek „ősi kommunikációs médiumok”, melyek minden kultúrtörténeti korban jelen voltak.” A képi információ felgyorsult világunkban is megkerülhetetlen jelentőséggel bír, segíti a befogadást, a megértést. A szabványos könyvtári leírás és az ontológiák használata mellett felvetődik a crowdsourcing, vagyis a felhasználói szemmel fontosnak vélt adatok hozzáadása is a képekről szóló információ sajátos bővítési lehetőségeként, amelyre például a Library of Congress is lehetőséget ad.

A kötet végére érve azt mondhatjuk, hogy rendkívül széles skálán mozgó, érdekes, informatív előadások és tanulmányok kaptak helyet a kiadványban, melynek további erénye, hogy angol nyelven is olvasható az előadások rövid kivonata, valamint a szerzők bemutatása, sőt a konferencián készült képekből is kapunk ízelítőt.

Érdeklődéssel várjuk, hogy a harmadik rendezvény előadásait is elérhetjük-e egy hasonlóan igényes kivitelű kötetben.

Bánkeszi Katalin

* Engedjék meg, hogy megragadjam az alkalmat az RDA kapcsán, és a Könyv, Könyvtár, Könyvtáros szakmai folyóiratból figyelmükbe ajánlom Dancs Szabolcs cikkét, amely 2018. január 15-én jelent meg, és a digitális másolatok bibliográfia kezelése kapcsán foglalkozik a témával. B. K.